
Kondor Ilona

AZ ÁRVASÁG

Fodor Andrásnak

Az árvaság maga fölé
emeli a csöndet.
Mint a labdát, mely elrepül,
letéphet virágot, zöldet.

Az árvaság maga fölé
emeli a csöndet.
Leejthetetlen és mégis leejthet ő,
akár a könnyvek.

Lépcsőfokok gördülése
szívedhez ér.
ajkadhoz szól.
Tettekkel beszél.

Az elérhetetlent megkapod:
madár.
Dalol, dalol
és délre száll.

HAJADAT MEGMOSNÁM

Hajadat megmosnám
a párás fűben.
Szemedben égi tán hevül.
Elnézem csöndedet
némán, egyedül.
S ha megszólít
a dalban bűvó meleg:
Ringat, mint a hullám.
Hódít, mint a hegy.

S ha hajadat lesimítanám
asztallap lenne a párnám.
Szék a grádicsom.
Túllépve poklaidon
lennék jel, tilalom.
Lennék zöld út
szárnyaidon.

Gát Anna

ESTE JÓ

Csend van. Bent van. Anya a sötét asztalra
Mered, hajszájai a nappali óra tiktakolására
Ingnak ide-oda. Már nem tudom, akarta-
E vagy nem, a végén az egészből nem lett egy árva

Szó, egy téboly-csitító válasz sem kicsikarva.
Pedig hogy döngettük a falait; az, hogy én
Néhány évvel tovább döngetek, nem jobb karma,
Nem különbözik sokat. Nézd, se parafenomén

Se rock-sztár nem lett belőlem. Büszke vagy? Legtöbb,
Mit tehetek, hogy összeírom a családfát,
Ki él [kint], melyik ág hol halt el, röp-
Tépem melyikünket és mikor tapsolták

Össze, mint egy szúnyogot. És valahol zúg a
Lefolyó, és vibrál a levegő, az öcsém szobája alapzaj: bár
Ne ordítana így a Limp Bizkit, az est sűgna
Nekünk valamit, ahogy anya arcán megtörik a tévéből ömlő színekarnévál.

EGYOLDALÚ DIALÓGUS

*„And hear the virgin juries
Talk with his own breath...”
(W.S. Graham)*

Az, hogy előző életedben vadász lehettél,
Vadász, akit felfalt egy tigris.
Ezért élsz ilyen tökéletes önellentmondásban,
Mint egy majom, ha saját farkát kergeti.
Szívedben egyre körbe- és körbeszaladsz,
Bajaidra még féltettebb problémák válaszolnak.
Nézlek, és nem értem, hogy bírod ép ésszel ezt a
Folyton-bukfencezést, hogy amikor a csillagokért
Nyúlsz, a saját bokádat kapod el.

És én láttalak téged, mint egy sast trónolni
Szintjeiden, a szakadék körülötted rajongókkal
Volt tele, de sajnós olyan tekintélyb ől emelkedtél,
Amelyben nem hitt más, csak te. És nézd, utánfutó
Lett az egykori nyitott sportkocsi...

És furcsa lovakkal hajtottam eléd, de a
Távolság mindig [feleződött]. És nem voltál sehol. Lehet,
Hogy nem léteztél, egyes-egyedül nekem?

Bojtor Károly: Márta (1969)